

ZIKAR NISZU MENYEGZŐJE

Feljött már Gildair, az örök csillag; — fáklyája zöld sugarakra bontotta az éjtszakát. Nagy tücskök ültek a széles mezőkön és ciripeltek, egyre csak ciripeltek, mert boldogok voltak.

Odafenn Gildair tündöklött, az örök csillag. És nézte magát az Oxus selymes vizében. A ligetben pedig a bülbül énekelt az éjtszaka varázslatáról és Adamaddiról, az álomerdőről.

Az ember bölcsője volt ez. Az a csodálatos fennsík, amelyről a sumír, a perzsa és a kínai hagyomány mesél. A zend írások Airjánem Vaégója, az őshaza, melyet Belurtagh és Mustágh lejtői környeztek.

A bülbül Gildairhoz énekelt. Az örök csillaghoz énekelt, egyikét azoknak a daloknak, melyek még a paradicsomban születtek, s amelyekből sokat ellesett a perzsa Rasti költő évezredek múltán. És énekelt Mustágh-atáról, a jéghegyek atyjáról...

Az Oxuspart hús ligetéből lovasok kanyarodtak elő. Zikar Niszu, a káld fejedelem, Harság Kalamma hűbérura, a menyegzőjére ment... Még nem járt ezen a vidéken soha. Lova itta a friss rétek szagát. És mögötte fényes kíséret jött — tevék roskadtak Kiptország, Ofir és Sineár kincei alatt.

Odafenn Gildair tündöklött, az örök csillag, és letekintett zöld szemével, a baktriai párdúc szemével. És a baktriai párdúc ott horkant fel a hús liget mélyén.

Zikar Niszu a menyegzőjére ment. Talpig brokátban és párdücbőrben, drágaköves csatok csillogása közt. Oldalán lovas léptetett egyszerű byssos-ingben, összeszíjazott bivalybőr kabátban. Csak hosszú, hegyes kucsmájának pitykéi árulták el, hogy nem akar ki.

A kettő arcát nemcsak a kor különböztette meg. A káld hűbérúr csontalan, puha vonásait göndör haj és szakáll tömte körül, csak az orra duzzadt ki vastagon és húsos, élveteg ajka virított a fekete szőr között. A vén lovas pedig szikár, kemény férfi volt, tatáros pofacsonttal, hosszú, síma bajusszal. Füle mellett deresedő varkocsa lógott le.

Nem sokat beszéltek. Az egyik káld volt, a másik sumír. Az egyik Harság Kalamma hűbérura, a másik Harság Kalamma hajdani papfejedelmének írástudó ivadéka. A fiatal Zikar Niszu a távoli sátrak felé lihegett, — a vén Abgál az Oxus tulsó partjára hunyorgatott át.

Zikar Niszu a menyegzőjére ment. Dzsemcsid király várta a káld urat, az a híres Dzsemcsid, aki új haza felé vezette a zend népet Airjánem Vaégóból. Fapalotája ott állt a puszta közepén, a sátrak között; — faragott cirádái feketén rajzolódtak a távoli hegyek lábánál nyújtózó sárgás ködre. Azon a ködön keresztül sötétlen derengett az Albordsi hegy, a démonok ősfészke, mintha fenyegetőzne...

Zikar Niszu a menyegzőjére ment. Sarkát szidóni bíbor verte és a szép királyleány járt az eszében, Dzsemcsid leánya, rózsailatú Szudabé, akinek híre elfutott a méd hegyeken át Arám Naharájmba és fellobbantotta Harság Kalamma urának örökké éhes vérét. Rágondolt és borzongott édesen, aztán vacogni kezdett a foga — a királyleány kastélya mögött zöldes ködöt lihegtek a hegyek...

A vén Abgál csak végigmérte sandán, aztán az Oxus tulsó partját figyelte ismét, ahol összeborult az ezüstös erdő. És hallgatta a vén írődeák, mit énekel a bülbül a nagy éjtszaka varázslatáról.

Valami vonzotta az öreg szemét, pedig az Oxuson túl semmi sem volt. Névtelen puszták terültek el arra, ismeretlen rétek, mocsárerdők. Csak az örök köd ült a rétek fölött és olykor-olykor áldozati füst szagát csapta át a szél a folyamon; — a puszták szilaj lélegzete volt az. Beszélt a pásztornép villogószemű démonokról, akik felbuknak itt-ott a puszták szélén, — mokány legények borzas lovakon. De senki sem mert sokat beszélni azokról a névtelen pusztákról, mert az a sötétség hazája volt, Turán, — ahogy a zend nép nevezte. Csak Abgál tekintett egyre oda, a káld hűbérúr sumír csillagjosa. És Gildair, az örök csillag, a sineári orosz-lán szemével tekintett le.

Zikar Niszu a menyegzőjére ment. És így szólt csillagjósához a káld nagyúr:

— Mit nézel, Abgál?

— Az az én dolgom — felelt a sumír —, de te hátranézhetnél.

— Miért néznék hátra? — riadt fel Zikar Niszu és önkénytelenül megborzongott. Mintha a turáni szél halottszagot csapott volna az arcába.

— Hátranézhetnél, hogy követnek-e az embereid...

— Miért ne követnének?

— Most már azt mondom, nagyúr, ne tekints hátra...

És a vén Abgálnak különösen villant meg a szeme. Gildair, az örök csillag, a méd tigris szemével tekintett le.

Zikar Niszu a menyegzőjére ment. És borsódzott a háta a káld nagyúrnak. Valami bűvösség volt a zend puszták éjtszakájában...

— Miért nézzek hátra? És miért ne nézzek hátra? Agaditól egészen Kalámgig nem hallottam még ilyen beszédet.

— Nem hallottál, mert még nem szagoltál át a méd hegyeken soha. Nézz hátra, hogy követnek-e az embereid. De ne nézz hátra, mert ha látod is őket, nem tudhatod, hogy követnek-e. Hátha széttépték őket a démonok és most csak a lelkük gonoszabbik fele lovagol utánad?

És Zikar Niszu nem mert hátranézni. Sárga ködöt eresztett az Albordi hegy a névtelen pusztákra. Az álomhozó csillag reszketett a ködön keresztül. És az Oxus ezüstháta biztosan csúszott tova, mint a kígyó.

Zikar Niszu a menyegzőjére ment. És vacogott a foga a káld nagyúrnak...

— Mért épp a gonoszabbik fele? — kérdezte, pedig egészen mást akart kérdezni.

— Ne szólj hozzám. Hátha itt sem vagyok, csak a szemed káprázik? Mit szólnál, ha jönne egy csapat zend és megkérdezné: hogy mersz egyedül járni? Csodálkoznál ugy-e? Azt mondanád, hogy nem vagy egye-

dül, hiszen itt a kíséreted. És azok erre szánakozva néznének rád, mint az álomlátóra. És heten vigyorognának közülük. Mit szólnál hozzá?

És a vén sumír csillagjós kajánul sandított a fiatal káld úrra. Az égen összenézett Gildair a Darvak Vezérével. A folyón túl pedig, a nedves berekben varkanai hímtigris hörgött.

Nem is felelt a hűbérúr egy szót sem. Csak a fogát szorította össze és foházkodott magában Balzamen istenhez, hogy tartsa távol tőle Balzebubot. És Gildair, az örök csillag, csak tündöklött varázslatosan. Zikar Niszu a menyegzőjére ment...

A sátrak gyorsabb léptekkel futottak szembe, mert megsarkantyúzta lovát. Aztán elröpült közöttük Zikar Niszu — a lófölverte por felhőkben robbant a sátorfát borító szőnyegekre. Egy hórihorgas zend tisztította kopjáját a földben. A ménes és a nyáj ott párázott a pásztortűz körül.

Nagyon sietett a káld nagyúr — egy ember ránézett útközben. A menyegzőjére ment —, talán azért sietett annyira... A zend népből csak a királyleánynya volt kíváncsi — a többitől fázott... Föllélegzett, mikor kiért a sátrak közül és a kövér réten keresztülvágtatva elérte Dzsemcsid palotájának udvarát.

Zikar Niszu a menyegzőjére érkezett, — lova sörényére maga a zend király hintette a pézsmát meg a színbort, — mégis sápadt volt az arca a káld nagyúrnak.

A füstölőkből édes illat szállt szét az udvaron. Lófarkas kopják rácsa között vezette Dzsemcsid a vendégét. Markába csapott és megrázta kezét, — kemény tenyere volt az iráni zend királynak...

Ott volt Zál vitéz, Giv és Gúderz, — szerudzi pengét nyujtottak át türkizes hüvelyben. Aztán pegbui szőnyegek lobbantak fel, — a palota megnyílt — és ismét szőnyegek zárták el a nyílást mögöttük.

Ez a palota csak faragott faoszlopokból és gerendákból állott. A fala szőnyeg volt. Az egyes termek teteje egy-egy sátor, amely a gerendákba fogódzott. A faragott sátorfákon itt-ott egy-egy kosfej, amelynek szarváról két rézláncon függött le a mécs. Minden teremben öt-hat mécs égett és sötét árnyakat rajzolt a szőnyegfalakra. Marcona alakok henyéltek a kereveteken, — párdubőrös párszi lovagok, sebhelyesarcú méd vitézek, akik ökörfejű szekercéikkel játszadoztak és vidáman mutogatták egymásnak a fogsoraikat.

Zikar Niszu a menyegzőjét ülte. Lábához sáfrányt és gyöngyöt szórtak az asszonyok. A mirrha füstjén át vigyorogtak rá a marcona arcok. Megelevenedett előtte a mesebeli zend nép, amely onnan messzi keletről, valahonnan Peghu fennsíkja felől vonult lassan-lassan erre a vidékre. Ott álltak előtte a puszták és erdők mesés vadászai, a híres harcosok... Ott lobogtatta árnyékukat a gyér mécsvilág... Csak a menyasszonyát nem látta Zikar Niszu...

— Igyál, Martu fia, ez a te menyegződ! — köszöntött rá Dzsemcsid király. — A Szohejl csillag vezérelt légyen téged az aranyszóró Dzsihun partjára!

Ivott Zikar Niszu, mert az ő menyegzője volt ez. Végigcsendültek a kelyhek a félhomályos termeken. A lakomát hozták. Lágy női karének szűrődött át a szőnyegeken és kizsongott a széles éjtszakába. És odakünn, a messzi zöldeskék égen, mintha megnőtt volna az Albordsi hegy és köze-

lebb hajolt volna pusztá kíváncsiságból... Gildair, az örök csillag, összenézett a Bújdósók Lámpásával...

Ott kinn, a palota lépcsője mellett, egy férfi gunnyasztott. Kucsáját mélyen a homlokába húzta. Valamit írt. Agyagtáblára rótt parányi betűket.

Csak hallgatta, mint zsong odabent a zene. Csak nézte, mint élesztik a pusztán a pásztorok öröktüzt. És a kucsája alól fürkészte az Oxus ezüstös ligeteit...

Megint írt. Pár jegyet lerovott. Hosszú varkocsát megborzolgatta az éjszaka fuvalma.

— Ki jár itt? — szólt félre magában.

Főlnézett, — talán a saját hangjától riadt meg, pedig éppen nem látszott félnék embernek. Főlnézett: mellette két lépésre egy apró emberke kuporgott. Az is írt...

Az öreg odasandított, mit ír a másik? Az apró ember selyemre írt. És az viszont az ő táblájára pislogott.

Egy mese jutott az öreg eszébe. Keletről jött az a mese, a peghüi hegyeken túlról, a jéghegyek atyján is túlról, ahol a sziklákon merevarcú démonok gunnyasztanak, akiket dzsineknek neveznek.

Az a kis ember olyan volt, mint egy dzsin.

— Te keletről jöttél, — szólt hozzá az öreg a zend nép nyelvén.

— Te pedig Kingiből, — felelt a kis ember.

— Kingi már nem Kingi. Káldinak meg Sineárnak nevezik. De onnan jöttem. Sumír vagyok. Hanem te a dzsinek hazájából jöttél.

— Jól mondd, a dzsinek hegységén át jöttem. A Sárga Folyam partjáról, Han-hájon, a kiszáradt tengeren keresztül.

— Fuk-hi országából — keresgéltem emlékében a sumír.

— Onnan.

Nem felelt a sumír. A kezét nyujtotta. A dzsin-ember kis vasmarka rászorult a kezére. Megértették egymást.

— Mi járatban vagy itt? — kérdezte a sumír.

— Selymeket hoztam a Han-hájon át. A királyleány öltözik most a Nap Országának selymébe.

— Az ördögít neki! — mordult a sumír —, azt mondják, hogy szép.

— Ne irigyeld, asszonynak való.

— Nem irigylem. De a veséjébe szeretnék látni annak a lánynak.

Hogy adhatta a kezét egy ilyen jöttmentnek a kocsonyás kezébe?

— Jöttment... kocsonyás... kezét... mondtad? Hiszen atyádfia! Kingiből való...

— Kingi már nem Kingi! — mordult a sumír. — Káldinak meg Sineárnak nevezik! A jöttmentek.

— Hogy-hogy? ezelőtt húsz esztendővel magam is megfordultam Kingiben. Egy álló esztendeig jöttünk tevéken a Han-hájon át. Harangokat vittünk Sirgullába. Akkor valami Urungi építkezett ott. Akkor még Kingi volt a csatornák országa.

— Ne is mondd! A hatalmasok végzete, hogy férgek egyék meg. Évszázadok óta szívárogtak nyugatról ezek a puhatestűek. Mi teremtettünk paradicsomot a két folyam között. Mi vittük messze nyugatra a műveltséget, mi tanítottuk építkezni a kipteket, akik ma tejjel-mézzel folyó országukat, Egyiptomot, nekünk köszönik. Ezek a férgek pedig csak

szivárogtak... szivárogtak... Mint jámbor pásztorok, koldusok, házalók, majd mint útonállók, akik miatt veszedelmes volt a sivatag útja a kéták országa felé... szivárogtak... szivárogtak... Az ajkuk duzzadt, élvezetvágyó, mint a pióca szája, amely a mocsárból jó elő... És most ennek a vitéz zend-fejedelemnek szép leányáról ez a piócaszáj szívja le a rózsáilatot?

A vén Abgál földhözvágta az agyagtábláját.

— Legalább elrontottam a kedvét — mondta kajánul —, reszkető térdrel ment a káld a menyegzőjére!...

Odabenn már megtöltött minden zúgot a nehéz mirrhafüst. Itt-ott kialudt egyik-másik mécs, és a félhomályban medvebőrös harcosok roptak valami barbár táncot. Az egyik sarokban hanyagul aludt egy órjás, — a melle szabadon volt, a szeméből pedig vér szivárgott a szőnyegre. Néha, egy-egy duhaj kurjantásra fölnézett, de rögtön rá újra elaludt.

Az udvarról fegyvercsörrenések, hörgés, üvöltözés riadt be olykor a szőnyegeken át a mulatókhoz. Csak annál vígabban folyt a tivornya odabent. Mindenki tudta, hogy a zaj csak játék, — mámoros vitézek hívják egymást az udvaron halálos mérkőzésekre...

A zend nép játszott... a zend nép kacagott... Zikar Niszu pedig a menyegzőjét ülte... és reszketett a térde Zikar Niszunak!...

A sebhelyes órjás fölébredt. Felállt, az üstökét megrázta. És végigtámolygott a termen, — a szeme véres volt és mámoros. Bambán körülhordozta tekintetét, aztán — mint akinek eszébe jutott valami — hirtelen felkapott egy nagy rézkupát és odavágta a vőlegény elé.

A réz csendült, a padló megdöngött és a kupa felugrott a vőlegény arcába.

— Fizess meg érte! — kacagott a király és hátbaütötte vendégét ökölrel, csak úgy barátságból.

Zikar Niszunak feldagadt az arca, a lélegzete pedig elakadt. Harság Kalamma zsarnoka fehér lett, mint a szikso a sivatagon. Odakinn pedig közelebb hajolt az Albordsi hegy, a démonok ősfészke...

— Rajta hát! — szólt Dzsemcsid király és felállt —, kobzos elő! A vőlegényt játékra hívták!

Zikar Niszu csak ült, mint egy szobor. A szeme kimeredt. Elvezetvágyó ajka egyszerre lemondott volna minden élvezetről.

— Asszonyok, lányok, fel az erkélyre! — kiabált Dzsemcsid —, a vőlegénynek alkalma nyílt, hogy vívjon előttetek!

És odahajolt a vendégéhez:

— Szudabé nézni fog... alig várja már, hogy fegyverben lásson, — suttopta.

Zikar Niszu csak nem felelt. Dzsemcsid átölelte.

— Fiam, te elégedetlennek látszol. Nem elég neked, hogy vitézségedet megmutathatod menyasszonyod előtt? A kobzos már előjött... harci dalt akar énekelni neked és a nagy Zálnak... a játék után úgyis már csak egyiketeknek énekelhet...

Zikar Niszu nem felelt. A menyegzőjét ülte... Az udvarról egy vitéz halálhörgése hallatszott be... Az udvaron játszadoztak...

— Mit kívánsz? — szólt Dzsemcsid —, kedvedben akarnék jární. Szudabé szeretni fog, ha viaskodni lát. Vagy többet akarsz? Mit kívánsz? Talán a turáni tigrist akarod idevezetni Szudabé lábaihoz?

Zikar Niszu ránézett. A szabadulás reménye megrándította ajkát. Szólni se tudott.

— Azt akarod? Adok egy láncot. A Dzsihun erdejében bújik a fenevad. Eredj el érte egyedül, a lánccal. Pányvázd ki lovadat a halottszagú berekben. Aztán... a többi a te dolgod... a tigris el fog jönni hozzád... csak vasra kell verned és idevezetned...

— Megyek! — lihegte Zikar Niszu. A térde még most is reszketett.

— Ez aztán a legény! — kiáltott Dzsemcsid. — Zál vitéz, te várj! Előbb a tigris, aztán te!

— Várok, — felelt Zál, — addig pedig elhozom a tigris párját.

— Kobzos! A vadász énekét!

Fölzendült a dal, az erdők zenéje. Kiszűrődött a palotából és odakinn abbahagyták a vitézek a véres játékot. Bundás emberek halottakat hurcoltak. Messze-messze pedig, az Albordsi hegy felett, épp akkor állt meg egy fekete felhő.

A sumír összenézett a kis dzsin-emberrel.

— Igyál, Martu vitéze! — hangzott ki a szőnyegfalon.

— Martu — szólt a sumír —, az egykori nagy Martu... a mai rohadt Martu... nyugat. A nemes vér keletről ömlött oda. Atyánkfiai, a kéták építették ott gazdag városaikat. De lassan beszivárogtak oda a délnyugati jöttmentek. Nem harcoltak, csak hízelegtek. És a kéták országa manapság ez a sémifajta dicsekszik, amelyiket a saját atyjafia is csak hébernek, — szóval bevándorlónak nevez. És az ő előőrseik a káldok, akik Kingiből már Káldit csináltak. Ezer esztendő múlva azt sem fogja tudni a világ, hogy mi, sumírok voltunk azok, akik írni tanítottuk. Mi írtunk már, mikor Egyiptom még vadon volt...

— Nemcsak ti. Nézz keletre, a peghui havasokon túlra, — szólt a kis dzsin-ember és megforgatta kezében a teleírt selyemdarabot.

A sumír legyintett.

— Persze, persze... ti testvérek vagytok... Egy törzsből szakadtunk. A kéták, ti, meg mi. Még a Halisten történetéből tudom. De a kétákat már megették a férgek, az én hazám pedig most rothad. Sirgulla még tartja magát, de Agadi papja már a jöttment káld Szárgon. Először káldmárok voltak... most pedig már ők a papjaink, a fejedelmeink... És rajtam kívül nincs még egy sumír, aki látná a nagy veszedelmet. Hiába mondom nekik, csak nevetnek rajtam. Azt hajtogatják, hogy Szárgon jó ember, hiszen könyvtárat rendez a mi írásainkból. Igaz, igaz. De mért Szárgon rendezze? Mért nem egy Urungi? Mondhatom, hogy száz esztendő múlva mi is a kéták sorsára jutunk.

Elmélázott a sumír csillagjós. Az Oxus fűzfaligeteit nézte, meg a tamarisk-erdőket.

— Keletre nézz — szólt a kis dzsin-ember —, ott a Sárga Folyam partján olyan port hint a mozsárba egy atyámfia, amely vasgolyót dob az ellenségre, ha meggyújtják. De csak neked mondom, mint sumír papok ivadékának.

— A harmadik ősnemzetség titka maradjon — felelte Abgál, aztán elmélázott újra.

— Északra nézel? — kérdé a dzsin-ember.

— Oda. Az Oxuson túlra. A démonok hazájának nevezik azt a vad

vidéket. Turánnak hívja a zend nép. De én láttam egyszer egy vén nomád harcost, aki onnan jött... és egészen olyan volt, mint a nagyapám...

Elhallgatott az öreg; valami megmorajlott a tábor szélén. Az Albordsi hegy felhője közeledett.

Egy ló felhorkant a sátrakon túl.

— Farkasok! — káltotta valaki messze. Űtés hangzott, aztán kiabálás. Az egyik sátor recsegve összedőlt.

— Elébe! Űsd! Vigyázz! — Tűzcsóva repült fel az őrtűzből. Rá rögtön nagy zaj. A tevék megvadultak. Egy zend vitéz lóháton száguldott át a sátrak között.

Mint a méhkas, felrajzott a tábor.

— A gúzok! A gúzok! A turáni farkasok... — üvöltötték mindenfelől.

Egy kürtjel — elakadt. A lárma elnyelte. Nehéz csörrenés, fegyvercsörgés, lódobogás. Magukból kikelt legények robogtak előre. Por és füst kavardott szerte. A palota gerendájában megállt egy nyíl.

Hirtelen kialudt odabenn minden mécs. A mulatók egyszerre talpon voltak mind. Dzsemcsid király a kelevézét forgatta.

— A gúz! A gúz! A jobb szélén! Elébe!

A fel-fellobbanó tűzfényben nehéz tömegek hömpölyögtek előre. Vad iráni harcosokra csapódott az égő tábor füstje.

Abgál széttárta a karját, úgy ordított:

— A lovamat! A kopjamat!

Akkor a füstös tömegek között egy lovas száguldott el. Pillanatra ráesett a tűzfény. Gúz volt. Utána! Mind nekifordultak. De a füst meg a por elnyelte. Valamit vitt a gúz — nem is valamit — valakit!

Tajtékozó paripán vágatott fel Dzsemcsid.

— Szudabé! Szudabé! — A gúz a királyleányt vitte...

Mint a forgószelel, szertefutott a hír: a menyasszonyt viszik. S mint a fürgeteg, egymást tiporták fölhevült legények. A nyomába akart kerülni valamennyi. Dübörgésüket csak a vén Abgál érces hangja harsogta túl:

— A lovamat! A kopjamat!

Dzsemcsid ugratott a kavargók közé és a palota felé kiáltotta:

— Zikar Niszu! Lóra! Viszik a menyasszonyodat!

Egy vitéz ugrott ki a palotából.

— Hol a vőlegény? — kiáltott rá Dzsemcsid — a menyasszonyát viszik!

— A vőlegény? Nincs bent.

— Zikar Niszu! — kiáltott egy vitéz.

— Lóra, Zikar Niszu!

— A vőlegényt ki látta?

Harcosok ugrottak be a palotába és kiabálták a vőlegény nevét. A táborban mindenki őt kereste. Zikar Niszu! — üvöltötte a zend nép. De Zikar Niszu nem volt sehol.

— Uram, én láttam, mikor lóra pattant — állt elő egy vitéz.

— Akkor hát utána! — dörgött Dzsemcsid —, biztosan űzi már a gúzt!

És a derékhaddal megindult a király. Lova nekifeküdt a puszták szelének. Szarvasnyakú mokány paripa előzte meg, — a vén Abgál ült azon, kezében irtózatoss kopjával.

Pirosan tekintett ez a hajnal az Oxus tükrebe...

Valahol kelet felé egy lovas vágatott, ölében a forró leány, pihegve, boldogan: — a megszökött menyasszony...

Valahol messze nyugat felé, a méd hegyek alatt egy lovas vágatott, fel-felriadva, egyedül — talán tigrisvadászaton járt —: a megszökött vőlegény...

Az Oxus hullámai pedig egy véres harcost ragadtak tova: — a vén Abgál itta a halál borát...

És csatazaj verte fel addig az Oxus hús ligetét. Ott marta egymást Irán és Turán.

Ifj. Fáy Aladár.

ÁTAL TAVASZFALUN

*Püünkösti lányok, friss püünkösti lányok
Virulnak pírban minden kapuvártán,
Májusfa hírlett vőlegényre várván.*

*Ragadnak átal Tavaszfalun
Sallangos, könnyű, kényes, híres mének.
— Menni valakiért,
Lenni valakié.
Magsüvegelnek közönyös, kevély
Jobbágyi népek.*

*Püünköstbe nyíló rózsaszínű mátkák
Legényre várnak. Tánokra, csókra, nászra
S dalolnak fenn a vőlegényi házba'.*

*Robogok átal Tavaszfalun.
Ostor alatt nyílnak a nyúló mének;
— Nincs közöm senkihez,
Nincs jussom senkihez...
Püünkösti lányok összekacagva
Utánam néznek.*

Csanády György.